

ved ikke, hvorfra man vil tage Lokaler at sætte dem ind i. Og hvis de 36 Mænd hver skal staa og holde paa sin Vagabond, indtil han kan finde et saadant Sted til at anbringe ham, vil det blive en slem Omstændighed. Jeg tror, at man ude paa Landet vil komme noget i Forlegenhed med at faa Plads til disse Vagabonder. Men de ere jo heller ikke de værste, for ser jeg paa Ildspaaesættelsesstatistikken, udgøre Ildspaaesættelserne jo mellem 10 og 11 pCt. af de stedfundne Ildebrande, saaledes at disse skyldes langt mere forsætlig Ildspaaesættelse af andre end Vagabonderne.

Jeg mener nu, at hvis det høje Justitsministerium nærer Interesse for Formindskelse af de ca. 6½ Mill. Kr., som aarlig ere gaaede med til Ildebrande alene hos disse 54 Selskaber, saa maa der søges meget dybere end til det manglende Politi. Spørgsmaalet er nemlig dette, om ikke den hele gensidige Brandforsikringsordning hviler paa et uholdbart Grundlag og særlig for Bygningsforsikringens Vedkommende. Jeg siger udtrykkelig et Grundlag, thi derpaa kan der ikke bødes ved den mest samvittighedsfulde Administration og heller ikke ved Statens Tilsyn; hvis selve Grundlaget ikke er holdbart, er der ikke noget, som forslaar. Det ligger jo ikke for ved denne Lejlighed at gaa dybere ind paa denne Side af Sagen. Men hvis det altsaa ved en sagkyndig Undersøgelse skulde vise sig, at den Ordning, vi have her til Lands, der jo næsten er 150 Aar gammel, kunde være Skyld i, at Brandsikkerheden ikke bliver bedre her i Landet, at Befolkningens Interesse for deres Ejendommers Bevarelse mod Ildebrande bliver stærkt svækket, at derfor vort Brandslukningsvæsen næsten ovejalt er saa slet som nogen Sinde, og at Ordningen er egnet til at lede adskillige ud i Fristelse — der er jo altsaa, som sagt, mere end 10 pCt. beviste forsætlige Ildspaaesættelser foruden Vagabondernes — ja, saa vil en Ændring i Lovgivningen paa Brandforsikringsvæsenets Omraade, hvor der ikke findes en Smule Tilsyn eller Kontrol eller nogen Ting, hvor man ikke en Gang ved, hvem der brandforsikrer her i Landet, og hvor Grundlaget for de faste Ejendommers Forsikring er gammeldags, vise ganske andre Frugter end dem, som jeg mener, der tør haabes selv af det bedst organiserede Opdagerkorps. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister, at han lader foretage en saadan Undersøgelse af sagkyndige. Og hvad et Statspoliti angaar, mener jeg, at det burde vente, til Staten har Raad til at betale det uden private Bidrag.

Tvede: I Anledning af, at der i dette Lovforslags § II er foreslaaet, at det ved Plakat af Februar 1817 oprettede Kystpoliti skal nedlægges, maa jeg anmode ærede Medlemmer og den højtærede Justitsminister om velvillig Bistand til at faa denne Bestemmelse ændret. Jeg skal ganske kort erindre om, at Kystpolitiet deles over to Distrikter, Amagerdistriktet og det saakaldte helsingørske Distrikt. For det første Distrikts Vedkommende har det vistnok meget liden Betydning, men jeg tør ikke dømme om, hvorvidt det for dette Distrikt kan lade sig ophæve; det maa andre dømme om. Hvad derimod det nordsjællandske Distrikt angaar, vil det vistnok være ganske uheldigt at ophæve Kystpolitiet ved denne Lov, uden at noget andet bliver sat i Stedet. Naar man undtager Grænsen Syd paa, er der ingen andre Steder af Danmark, der ere nærmere ved Ulandet end Nordsjællands Kyst. Der kunne Folk paa kort Tid komme med Robaade eller Sejlbaade fra Kyst til Kyst, og de kunne komme med Dampfærge mange Gange daglig. Der er en 18—20 daglige Forbindelser mellem Helsingør og Helsingborg; der kommer der over Grænsen med Dampfærgen op imod 200,000 Mennesker om Aaret. Kystpolitiet bestaar af 7 Distriktskommisærer, som ere langs Kysten nede fra Rungsted og op over til Hellebæk, foruden 4 Kystbetjente, der have med Vagten ved Færgen og Helsingør Havn at gøre.

I det Lovforslag, som var til Behandling her i Tinget i Fjor, var der fra Regeringens Side fremsat det samme Forslag om Kystpolitikets Ophævelse, men et Flertal, bestaaende af 14 Medlemmer i det af Tinget nedsatte Udvalg, indstillede til Landstinget, at der skulde tilføjes en Bestemmelse om, at naar Kystpolitiet bortfaldt, skulde det Hverv, der paahvilede det, gaa over til det i det paagældende Forslags andet Afsnit omhandlede Statspoliti. Det erkendtes altsaa der, at der maatte sættes noget andet i Stedet, at det ikke ganske gik an at lade denne Kyststrækning og denne Færgeoverfart fra Ulandet være uden særlig Beskyttelse. At ophæve dette og saa sige: Saa maa det kommunale Politi dernede besørges den fornødne Kontrol! kan ikke lade sig gøre; der kræves for megen Vagt og for meget Mandskab til, at det kan paalægges denne lille Kommune. Den har allerede trange Tider gennem det, der forestaar, og derfor vil jeg meget anmode om, at der ikke yderligere lægges Byrder over paa denne Kommune.

Det er, som det ærede 3die Medlem